

"Veselé môže prísť až po smútku alebo IV. Hydinová vojna"

Autor: Marta Jašicová, 15 rokov, 9. ročník (prosím o ospr., zle som mala poznačené a žiačku som predtým dala do kategórie 13 - 14 ročných, toto je platná kategória, nechcem, aby mojou vinou prišla o prípadné hlasy, ďakujem za pochopenie, JS)

„Veselé môže prísť až po smútku alebo IV. Hydinová vojna“

Už je to dlhá doba, odkedy ríša Mayfly nepocítila klúd. Krutá vojna, ktorá zanechala zničené domovy ale i vzťahy jej obyvateľov. Z nádherných lúk, ktoré boli posiate kvetmi, sa stalo miesto plné neopísateľného smútku. Vojna medzi ríšou Mayfly a Grouw trvá už desať rokov. Všetci začínajú strácať nádej, ktorá im zostala... Ale musím sa na chvíľku pozastaviť. Toto nie je len taký hocijaký príbeh. Toto je príbeh IV. Veľkej hydinovej vojny. Ríša Grouw, ktorá pozostáva zo slepačieho rodu na jednej strane a ríša Mayfly - kačacieho, na strane druhej. Toto je príbeh o káčerovi, ktorý riskoval všetko, aby mohol byť s tými, ktorých má v srdci.

Nuž, zasa prišiel nový deň, ale pre generála Quackquacka je tento deň taký istý ako všetky ostatné. Každodenná rutina, v ktorej sa snaží zachrániť čo len vie. Ale z nejakého dôvodu, sa mu tento deň zdá predsa len v niečom iný. Bolo až príliš ticho. Generál Quackquack vie, že kráľovstvo Grouw plánuje niečo veľké, už nejakú dobu, ale zatiaľ na to neprišiel. Generál Quackquack konečne vystúpil zo svojho domu. Ak to vieme volať dom. Rozbité steny a strecha, ktorá len tak-tak drží. Ale jemu to nevadilo, dokým mal miesto, kde si mohol oddýchnuť, aspoň na jednu minútu, bol za to vďačný. Ako sa prechádzal jeho starým rodným mestom, staré spomienky sa začali vynárať. Mesto, ktoré kedysi žiarilo úsmevmi a útulnou atmosférou vívalo všetkých, sa zmenilo na nepoznanie. Z rozkvitnutých záhrad sa stal prach a z krásnych budov, zostali iba trosky. Spomienky z tých dní ho mučili. Doteraz si pamätá ten osudný deň, kedy sa mesto zmenilo na temné a opustené. Tu, kde generál Quackquack stratil všetko: kamarátov, rodinu, detstvo a svoj úsmev. Po tomto dni generál Quackquack už pomaly necítil nič, všetko čo mal, bolo preč. Ako jeho spomienky ešte viac zatemňovali jeho myseľ, nepozeral sa pred seba a narazil do niekoho. „Hej, dávajte si pozor!“ povedal. V ten moment zastal a pozrel sa do koho vrazil. Ten niekto bol zahalený veľkým kusom látky. „Oh prepáčte, nechcela som,“ povedala neznáma.

Generálovi Quackquackovi niečo nesesedelo. „Počkajte pros...“ V ten moment ju chytil, ale omylom stiahol celú látku, pod ktorou sa „osoba“ schovávala. Generál Quackquack sa chcel hneď ospravedlniť, ale rýchlo sa zastavil, keď videl, kto sa skrýva pod maskou. Pred ním stála sliepka. SLIEPKA!!! Generál Quackquack stál v šoku. Jej hnedé pierka, ktoré začínali splývať s tými bielymi, mu hneď udreli do oka. Zobák, ktorý bol viac oranžový ako jeho oči, v ktorých by sa vedel niekto stratíť. V ten moment sa konečne zobudil z tranzu. „Prečo tu ste!? Ako ste sa sem dostali?!, ste kráľov špión?!“ začal kričať, v hlave mu behalo tisíce otázok. „Prosím nie, ja som tu v mieri, nechcem nikomu ublížiť, nie som špión, prosím, nechajte ma!“ začala vyplakávať všetky odpovede naraz. Generál Quackquack nevedel čo sa deje, keď si zrazu všimol jednej veci, ktorá ho nastrašila ešte viac. Podľa toho ako vyzerala, prišla mu známa...veľmi podobná tej, ktorú zazrel kedysi dávno... princezná z kráľovstva Grouw!!! Zhrozený sa na ňu pozrel, a tichým hlasom sa opýtal: „Ste princezná?“ Táto otázka sliepku šokovala. „Ako to vie... vlastne nie, nie som, prečo by som mala byť ja princezná, ja a princezná, to je dobrý vtip... hahah-“ sliepka sa snažila všetko zahovoriť. „Neklamte, mám oči, vidím ako vyzeráte,“ povedal generál Quackquack. „A čo, ako vyzerám, ja za to nemôžem,“ začala sa hádať. „Aké je teda vaše meno?“ zvedavo sa opýtal. „Prečo by som ho vám mala povedať, keď neviem vaše?“ Generál Quackquack vzdychol a povedal: „Ach tak, moje meno je Quackquack, generál Quackquack, môžem konečne vedieť vaše?“ opýtal sa s trochu otráveným tónom. „Plymutka,“ odpovedala. „Prečo tu vlastne ste..., nemali by ste byť v tom krásnom hrade a nezaujímať sa, čo sa deje vonku, lebo vy máte predsa všetko!“ otrávene sa jej spýtal. „Ja nie som až taká bezohľadná a potom, nemôžem vystáť, čo sa tu deje, už sa nechcem len prizerať, chcem konať!“ povedala s presvedčivým tónom. „Hm, to stále nedáva zmysel, na čo by ste vy nie-...“ Zrazu ich prerušil obrovský výbuch kdesi na sever od miesta, kde stáli. Generálov inštinkt mu hovoril, nech ihneď zistí, čo sa stalo, a tak aj urobil. „Kam bežíte?!“ Plymutka zakričala a utekala za ním. Dobešli na miesto, odkiaľ videli, čo sa stalo. Iba spúšť a prach. V diaľke bolo vidno, ako z hradu, kde princezná Plymutka, (ktorou naozaj bola) neostalo vôbec nič, ani jeden múrik, ani vežička. „Tak a teraz sme na to rovnako, nemáme domov, nemáme nikoho.“ Plymutke smutno tiekli slzy a bez síl sa zosunula po kmeni stromu, pri ktorom všetku tú skazu spolu videli. Prišla noc, a zobudili sa až na uzímené ráno. Generál sa prihovril: „Veľa som premýšľal, kým ste spali, teraz už nie je s kým bojovať, a vlastne všetko bolo zbytočné, neostalo nič...odídte v pokoji, je po všetkom!“ „Nie, nie je po všetkom, práve naopak, musíme napraviť všetko čo sa dá. Ponúkam Vám svoje krídlo, vezmite si ma za manželku a všetko vybudujeme nanovo, a už nikdy...nikdy, nepripustíme, aby sa bojovalo...a vlastne už nik ani nevie prečo toto všetko začalo...“ zarazila sa. „No, toto je skutočné slovo do boja,“ spustil generál. „Do boja už radšej nie!“ povedala princezná. Po dlhom čase sa sliepka a káčer usmiali a išli vytvoriť nové kráľovstvo bez smútku a vojen. Mnohí tí, ktorí utiekli sa vrátili do tohto nového kráľovstva a boli šťastní!!! Poučme sa aj my, ľudia, pretože mi príde, že často aj hydina má viac rozumu

ako my, „páni tvorstva“!